

การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด
A Study of Learning Styles in Physical Therapy Students

โดย

กฤษณา

สนนศิริ

คัลธิยา

จันฉันทน์

นงคันทน์

ไชยตรุณ

โครงการนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (สาขากายภาพบำบัด)

คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

ปีการศึกษา 2556

โครงการเรื่อง

การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด

A Study of Learning Styles in Physical Therapy Students

นำเสนอต่อ คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

เพื่อประกอบการศึกษา

ระดับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (กายภาพบำบัด)

เมื่อ วันที่ 13 เดือน กันยายน พ.ศ. 2556

กฤษณา สอนศิริ

(นางสาวกฤษณา สอนศิริ)

นิสิต

อมร พรมพร

(อ.ภ. อรุณีย์ พรหมศรี)

อาจารย์ที่ปรึกษา

คัลธิยา จันอัน

(นางสาวคัลธิยา จันอัน)

นิสิต

นงคันช ไชยตรุณ

(นางสาวนงคันช ไชยตรุณ)

นิสิต

คณะกรรมการสอบโครงการได้ออนุมัติให้

กฤษณา	สอนศิริ
คัลธิยา	จันอ้น
นงคัมพูช	ไชยตรุณ

สอบผ่านในรายวิชาโครงการกายภาพบำบัด เรื่อง
การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด
A Study of Learning Styles in Physical Therapy Students

เมื่อ วันที่ 13 เดือน กันยายน พ.ศ. 2556

 (ก.กภ. อรุณีย์ พรหมศรี) ประธานกรรมการ	 (ก.กภ. พรรณทิพย์ งามช่วง) กรรมการ
 (ก.กภ. สมฤทัย พุ่มสกุต) กรรมการ	
 (อ.กภ. อรุณีย์ พรหมศรี) หัวหน้าสาขากายภาพบำบัด	 (รศ. มาลินี ธารุณ) คณบดีคณะสหเวชศาสตร์

ชีวประวัติ

ชื่อ - สกุล ภาษาไทย นางสาวกฤษณา สอนศิริ
ชื่อ - สกุล ภาษาอังกฤษ Miss Kritsana Sonsiri
วัน เดือน ปี เกิด วันที่ 15 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2533
สถานที่เกิด จังหวัดเชียงราย
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้ 67 หมู่ 15 ตำบลไม้ยา อำเภอพญาเม็งราย จังหวัดเชียงราย
57290
E-mail: name_kaio@hotmail.com

ประวัติการศึกษา
ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2549
โรงเรียนเทิงวิทยาคม จังหวัดเชียงราย
ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2552
โรงเรียนเทิงวิทยาคม จังหวัดเชียงราย
ปัจจุบันเป็นนิสิต (สาขากายภาพบำบัด)
คณะสหเวชศาสตร์
มหาวิทยาลัยพะเยา
จังหวัดพะเยา

ชีวประวัติ

ชื่อ - สกุล ภาษาไทย	นางสาวคัลธียา จันอัน
ชื่อ - สกุล ภาษาอังกฤษ	Miss Kulteeya Junon
วัน เดือน ปี เกิด	วันที่ 10 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2534
สถานที่เกิด	จังหวัดน่าน
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	วังกาบราษฎร์ธรรมสถาน 428 หมู่ 10 ตำบลเมืองจัง อำเภอภูเพียง จังหวัดน่าน 55000 E-mail: Fromfam_minny@hotmail.co.th
ประวัติการศึกษา	ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนสันติสุขพิทยาคม จังหวัดน่าน ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนศรีสวัสดิ์วิทยาคารจังหวัดน่าน จังหวัดน่าน ปัจจุบันเป็นนิสิต (กายภาพบำบัด) คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา จังหวัดพะเยา

กิตติกรรมประกาศ

ภาคินพนธ์ฉบับนี้ได้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะสืบเนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์ ความกรุณา และความร่วมมือจากบุคคลหลายๆท่าน ซึ่งผู้นำเสนอภาคินพนธ์ขอกล่าวถึง ดังต่อไปนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์อรุณีย์ พรหมศรี อาจารย์ที่ปรึกษาภาคินพนธ์ ที่ให้ความกรุณา สละเวลาให้คำปรึกษา คำแนะนำในการแก้ไขปัญหาและส่วนที่บกพร่องต่างๆ ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งภาคินพนธ์ได้สำเร็จ

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สมฤทัย พุ่มสลด และอาจารย์พรณทิพย์ งามช่วง กรรมการสอบภาคินพนธ์ ที่ให้ความกรุณาในการแนะนำและให้คำปรึกษาในการปรับปรุงแก้ไข งานวิจัยเรื่องนี้จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชากายภาพบำบัดทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ความรู้ต่างๆให้แก่ผู้นำเสนอภาคินพนธ์มาโดยตลอดหลักสูตรการศึกษา และท้ายที่สุดขอกราบ ขอบพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ ผู้ที่คอยให้กำลังใจอยู่เบื้องหลัง และผู้เป็นที่รักที่ได้ให้โอกาสในการศึกษาที่มีค่ายิ่ง

กฤษณา	สอนศิริ
คัสสิยา	จันอัน
นงคันช	ไชยตรุณ

13 กันยายน พ.ศ. 2556

คำรับรอง

ข้าพเจ้า นางสาวกฤษณา สอนศิริ นางสาวคัลธิยา จันอ้น และนางสาวนงคันุช ไชยตรุณ นิสิตคณะสหเวชศาสตร์ สาขาวิชากายภาพบำบัด มหาวิทยาลัยพะเยา ขอรับรองว่าภาคนิพนธ์เรื่อง การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด (A Study of Learning Styles in Physical Therapy Students) เป็นผลการศึกษาซึ่งเกิดจากการศึกษาจริงโดยมิได้คัดลอกหรือดัดแปลงมาจากการศึกษาของผู้อื่นที่เคยศึกษามาก่อนหน้านี้แต่อย่างใด

กฤษณา	สอนศิริ
คัลธิยา	จันอ้น
นงคันุช	ไชยตรุณ

13 กันยายน พ.ศ. 2556

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	i
คำรับรอง	ii
สารบัญ	iii
สารบัญตาราง	v
บทคัดย่อภาษาไทย	vi
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	vii
บทที่ 1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์	4
สมมติฐาน	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	5
ความหมายของการเรียนรู้	5
องค์ประกอบของการเรียนรู้	5
รูปแบบการเรียนรู้	6
ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้	6
วิธีการเรียน	8
การเรียนวิชาชีพกายภาพบำบัด	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
บทที่ 3 วัสดุอุปกรณ์และวิธีการศึกษา	13
วัสดุอุปกรณ์	13
รูปแบบการวิจัย	13
ขอบเขตการศึกษา	13
คุณลักษณะของอาสาสมัครที่เข้าร่วมวิจัย	13

สารบัญ (ต่อ)	หน้า
ขั้นตอนและวิธีการเก็บข้อมูล	14
การวิเคราะห์ข้อมูล	15
สถานที่ในการเก็บข้อมูล	15
บทที่ 4 ผลการศึกษา	16
บทที่ 5 วิจัยรณผลการศึกษา	19
เอกสารอ้างอิง	22
ภาคผนวก	24
ภาคผนวก ก	24
ภาคผนวก ข	28

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 1	แสดงข้อมูลทั่วไปของนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4	16
ตารางที่ 2	แสดงคะแนนรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนรูปแบบการเรียนรู้	17
ตารางที่ 3	แสดงจำนวนนิสิต และค่าร้อยละของรูปแบบการเรียนรู้แต่ละแบบ ของนิสิตกายภาพบำบัดชั้นปีที่ 1-4	18

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด มหาวิทยาลัยพะเยาที่กำลังศึกษาในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 นิสิตชั้นปีที่ 1-4 (193 คน) ถูกขอให้ตอบแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น 7 ประเภท ได้แก่ 1) แบบพึ่งตนเอง 2) แบบแลกเปลี่ยน 3) แบบหลบหลีก 4) แบบผู้นำ 5) แบบกำหนดความคิด 6) แบบสร้างโอกาส และ 7) แบบเพิ่มพูนปัญญา ผลการศึกษาพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1, 3 และ 4 ส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนมากที่สุด (ร้อยละ 34.78, 35.42 และ 44.00 ตามลำดับ) และนิสิตชั้นปีที่ 2 ส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบกำหนดความคิดมากที่สุด (ร้อยละ 28.57) แม้ว่ารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัดมีความหลากหลาย แต่ผลการศึกษานี้มีประโยชน์สำหรับการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ความสำคัญ : รูปแบบการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นิสิตกายภาพบำบัด
อุดมศึกษา

Abstract

The purpose of this research was to study the learning styles in physical therapy students of University of Phayao, studying in the first semester, 2013. The 1st to 4th year students (193 people) were asked to answer the questionnaire about the learning styles which was divided into seven types including 1) Self-reliance style, 2) Exchange style, 3) Avoidance style, 4) Leadership style, 5) Conceptualization style, 6) Creation of opportunity style, and 7) Increase of intellectual style. The results had shown that the most learning styles of the 1st, 3rd and 4th year students were Exchange style (34.78%, 35.42% and 44.00% respectively) and the most learning styles of the 2nd year students were Conceptualization style (28.57%). Although the learning styles of physical therapy students were various, these finding were beneficial for teaching and learning based on the concept of the Student Centered Learning.

Key words: learning style, student centered learning, physical therapy students, higher education

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติเป็นแผนแม่บทด้านการศึกษาของประเทศ และในมาตรา 4 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของการศึกษาว่าหมายถึงกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งกระบวนการเรียนรู้นั้นเกิดกับบุคคลและสังคม โดยถือว่าคนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังนั้น การเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 จึงหมายถึงการเรียนรู้ของคนในสังคม [1] โดยมีลักษณะการจัดการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งถือว่าเป็นความพยายามที่จะทำการปฏิรูปครั้งสำคัญที่เน้นการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student center) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ยอมรับว่าผู้เรียนมีความแตกต่างกันและทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ โดยมีความเชื่อ 3 ประการ ได้แก่ 1) เชื่อว่าทุกคนมีความแตกต่างกัน 2) เชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ และ 3) เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดได้ทุกที่ทุกเวลา [2]

รูปแบบหรือวิธีการเรียนรู้ (Learning style) ที่ไม่ถูกต้องถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านการเรียนโดยทำให้ผู้เรียนไม่เข้าใจ การใช้วิธีการเรียนรู้เพียงวิธีเดียวไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนได้ ซึ่งวิธีการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลต่างมีรูปแบบการเรียนรู้ (Learning style) ที่แตกต่างกัน ดังเช่น Canfield [3] ได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ว่าหมายถึงรูปแบบประสบการณ์ทางการเรียนที่ผู้เรียนชอบและสนใจที่จะใช้วิธีการนั้นๆ ในการเรียนรู้ โดยมีองค์ประกอบทางด้านอารมณ์และความรู้สึกเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน เช่นเดียวกับ Page [4] ที่ยังได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ว่าหมายถึงวิธีการที่แต่ละบุคคลชอบใช้ในการแก้ปัญหา การคิดหรือการเรียนบางครั้งอาจเรียกว่าแบบการคิด และ Bechtol [5] ยังได้ให้ความหมายรูปแบบการเรียนรู้ว่าหมายถึงปัจจัยต่างๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถเรียนรู้ได้โดยง่ายในสถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยผู้เรียนจะประสบความสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับวิธีการจัดการเรียนการสอนและศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ Kemp และคณะ [6] ยังได้กล่าวว่รูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันถือเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล จากการศึกษาของอัจฉรา สังข์สุวรรณ [7] ที่ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม พบว่านักศึกษาที่ประสบปัญหาด้านการเรียนส่วนใหญ่เกิดจากตัวผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียนโดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ซึ่งอาจเป็นเพราะนักศึกษาอยู่ในระบบการเรียนที่ต้องมาเรียนเป็นประจำทำให้รู้สึกเบื่อหน่ายกับ

สภาพแวดล้อมในห้องเรียน อาจารย์สอนตามตำราทำให้นักศึกษาคิดว่า การอ่านตำราเองโดยไม่ต้องฟังคำบรรยายในชั้นเรียนก็สามารถสอบผ่านได้ ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประสบปัญหาด้านการเรียนสูงที่สุด โดยพบว่าบางวิชานักศึกษาไม่เข้าใจเนื้อหาที่อาจารย์สอนซึ่งอาจเป็นเพราะ 1) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพิ่งเข้ามาศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นปีแรกทำให้ต้องปรับตัวต่อแบบการเรียนที่ไม่คุ้นเคย และไม่มีความพร้อมในการเรียน 2) นักศึกษายังมีความเชื่อและไว้วางใจในความรู้ความสามารถของอาจารย์โดยคิดว่าอาจารย์เป็นบุคคลสำคัญที่ให้ข้อมูลรายละเอียดในเนื้อหาวิชาเรียนได้อย่างถูกต้อง และ 3) อาจเนื่องมาจากตัวผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนที่ไม่เหมาะสมและผู้เรียนยังขาดประสบการณ์และแรงจูงใจในการศึกษา ดังนั้น ถ้าผู้สอนได้ทราบถึงรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนจะทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการผู้เรียนจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในบทเรียนมากขึ้น ตลอดจนจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะสม เพราะนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาต่างมีประสบการณ์และวิธีในการเรียนที่แตกต่างกันส่งผลให้ประสบปัญหากับหาการเรียนรู้ที่หลากหลาย จึงเป็นปัญหาที่ผู้สอนมีความยากลำบากในการวางแผนจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน

ในการศึกษาวิชาชีพกายภาพบำบัด (Physical Therapy หรือ Physiotherapy) เป็นวิชาชีพที่กระทำต่อมนุษย์เกี่ยวกับการตรวจประเมิน การวินิจฉัย และบำบัดความบกพร่องของร่างกายซึ่งเกิดเนื่องจากภาวะของโรคหรือการเคลื่อนไหวที่ไม่ปกติ การป้องกัน การแก้ไข และการฟื้นฟูความเสื่อมสภาพความพิการของร่างกาย รวมทั้งการส่งเสริมสุขภาพร่างกายและจิตใจด้วยวิธีทางกายภาพบำบัดหรือการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่รัฐมนตรีประกาศโดยคำแนะนำของคณะกรรมการให้เป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ทางกายภาพกายภาพบำบัด [8] โดยลักษณะการเรียนการสอนของวิชาชีพกายภาพบำบัดจะเน้นทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เพื่อให้บัณฑิตมีความรู้ความสามารถและมีทักษะในการตรวจประเมิน วินิจฉัย และให้การบำบัดรักษาด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัดได้อย่างถูกต้องตามมาตรฐานวิชาชีพ โดยคุณลักษณะที่ดีของนิสิตกายภาพบำบัดควรมีคุณลักษณะใฝ่รู้และฝึกฝนตนเองอยู่เสมอเนื่องจากเป็นวิชาชีพที่ต้องนำความรู้ในภาคบรรยายมาประยุกต์ใช้ควบคู่กับความรู้ภาคปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญในวิชาชีพต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าว คณะผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการเรียนรู้ออนไลน์ของนิสิตกายภาพบำบัด เพื่อให้ได้ข้อมูลรูปแบบการเรียนรู้ออนไลน์ของนิสิตกายภาพบำบัดแต่ละชั้นปี โดยคณะผู้วิจัยเชื่อว่าข้อมูลที่ได้จากการทำวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สอนในแต่ละรายวิชา เพื่อให้ผู้สอนทราบถึงรูปแบบการเรียนรู้ออนไลน์ของผู้เรียนแต่ละชั้นปี เพื่อที่จะสามารถ

แตกต่างกันอย่างไร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้สอนคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน เพื่อนำมาปรับใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนให้สอดคล้องกับตัวผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

นิยามเฉพาะศัพท์

รูปแบบการเรียนรู้ (Learning styles) หมายถึง พฤติกรรมหรือวิธีการเรียนอันเกิดจากนิสัยทางพันธุกรรมและประสบการณ์เดิมซึ่งผสมผสานกันทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีการปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนแตกต่างกันทั้งในด้านการเรียนรู้ การคิดและการแก้ปัญหาในชั้นเรียน โดยแบ่งออกเป็น 7 แบบ [8] คือ

1. แบบพึ่งตนเอง (Self-reliance style) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบคิดหรือทำงานด้วยตนเอง มีการยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน โดยจะเรียนรู้เฉพาะเนื้อหาที่ตนคิดว่าสำคัญและเชื่อมั่นความสามารถในการเรียนของตนเอง

2. แบบแลกเปลี่ยน (Exchange style) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนรู้สึกที่สามารถเรียนได้ดีด้วยการแลกเปลี่ยนความคิด ให้ความร่วมมือกับอาจารย์และเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่นให้ความสำคัญกับการเรียนภายในห้องเรียนเพราะถือว่าห้องเรียนเป็นแหล่งปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและเรียนรู้วิชาเนื้อหา

3. แบบหลบหลีก (Avoidance style) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่ค่อยสนใจเรียนรายวิชาในห้องเรียน ไม่มีส่วนร่วมกับอาจารย์หรือเพื่อน มองข้ามเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียน หลีกเลี่ยงการปะทะสังสรรค์หรือการแสดงความคิดเห็นกับผู้อื่นในขณะเรียน และเป็นผู้ที่คอยรับฟังเพียงอย่างเดียว

4. แบบผู้นำ (Leadership style) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบเป็นหัวหน้ากลุ่มหรือเป็นผู้ที่รับผิดชอบภาระงานทั้งหมด ชอบถ่ายทอดความรู้ของตนให้กับเพื่อน ทำทุกวิธีเพื่อที่จะให้เพื่อนยอมรับในความสามารถของตน ชอบทำงานที่ต้องใช้ความสามารถสูง และพยายามช่วยเหลือผู้อื่นให้พบกับความสำเร็จ

5. แบบกำหนดความคิด (Conceptualization style) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนค่อนข้างต่ำความอยากรู้ทางวิชาการมีน้อย ชอบ ทำตามแนวทาง หรือทำงานตามคำบอกของผู้อื่นที่มีอำนาจมากกว่า พี่ครูและเพื่อนที่คิดว่าจะเป็นผู้สนับสนุนทางวิชาการ

6. แบบการสร้างโอกาส (Creation of opportunity style) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการที่จะพบปะกับคนสำคัญคือโอกาสที่จะเรียนรู้ได้จึงมักจะหาโอกาสเรียน

พยายามรับรู้เนื้อหาในชั้นให้ได้มากที่สุด ต้องการมีส่วนร่วมมากที่สุดสำหรับกิจกรรมในห้องเรียน มีการวางแผนการเรียนล่วงหน้า และมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย

7. แบบเพิ่มพูนปัญญา (Increase of intellectual style) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีการเปรียบเทียบทางเลือก ทำงานได้ในสถานการณ์ที่หลากหลาย ทำความเข้าใจกับปัญหาที่พบได้ดี เห็นว่าประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญและค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมให้กับตนเองอยู่เสมอ

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4 คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

สมมติฐาน

นิสิตกายภาพบำบัดมีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

2. สามารถนำผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ที่ได้ศึกษาไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ความหมายของการเรียนรู้

การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เกิดขึ้น โดยเป็นผลจากการผสมผสานประสบการณ์เดิมและการฝึกฝนหรือฝึกหัดจนเกิดเป็นความชำนาญ และผลลัพธ์ที่ได้จะมีความสัมพันธ์ต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้จะคงอยู่ในลักษณะค่อนข้างถาวร ทั้งนี้พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นจะต้องไม่เกิดจากการตอบสนองทางธรรมชาติ [17] ซึ่ง Kimble [10] กล่าวว่า การเรียนรู้คือสิ่งที่เกิดการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างถาวรในด้านของพฤติกรรม ที่เป็นผลมาจากการได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ซึ่งคล้ายคลึงกับ Hilgard และ Bower [11] ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านการเรียนรู้ ที่เป็นผลจากการได้รับประสบการณ์การเรียนรู้และมีการฝึกฝนอยู่เสมอ และ Cronbach [12] กล่าวว่า การเรียนรู้ คือ สิ่ง que ผู้เรียนแสดงออกถึงการเปลี่ยนแปลงด้านการคิดและการเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่มาจากผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ประดิษฐ์ อูปรมัย [11] การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงของบุคคลอันมีผลเนื่องมาจากการได้รับประสบการณ์ โดยการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นเหตุทำให้บุคคลเผชิญสถานการณ์เดิมแตกต่างไปจากเดิม ประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หมายถึงทั้งประสบการณ์ทางตรงและประสบการณ์ทางอ้อม

องค์ประกอบของการเรียนรู้ [9]

คำว่า องค์ประกอบ หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่มาอยู่รวมกันแล้วเกิดเป็นสิ่งใหม่ๆ ขึ้นมา ส่วนการเรียนรู้ คือ กระบวนการที่เกิดจากการเรียนรู้และได้รับประสบการณ์ ดังนั้น องค์ประกอบของการเรียนรู้ คือ สิ่ง que ผู้เรียนหรือตัวบุคคลได้คิดวิเคราะห์ประมวลประสบการณ์ออกมาเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ใหม่และนำไปสู่กระบวนการคิดเพื่อเกิดข้อสรุปแล้วนำไปสู่การเรียนรู้ใหม่ ซึ่งสามารถแบ่งออกออกเป็น 4 ประการ ดังนี้

1. แรงขับ (Drive) คือ ความต้องการที่เกิดขึ้นกับบุคคล เป็นสิ่งที่พร้อมจะเรียนรู้ในส่วนประกอบของระบบประสาทและระบบพฤติกรรม ซึ่งความพร้อมนี้คือความพร้อมที่จะเรียนรู้

2. **สิ่งเร้า (Stimulus)** คือ สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการตอบสนองออกมา ในด้านการเรียน สิ่งเร้าที่นี้จะหมายถึงครู การจัดกิจกรรม การสอนและสื่อการสอนที่ครูนำมาใช้

3. **การตอบสนอง (Response)** คือ พฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกมาเมื่อได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้า ทั้งในด้านการสังเกตเห็นได้และไม่สามารถสังเกตเห็นได้ เช่น การเคลื่อนไหว ท่าทาง คำพูด การคิด การรับรู้ ความสนใจ และความรู้สึก เป็นต้น

4. **การเสริมแรง (Reinforcement)** คือ สิ่งที่มีผลต่อผู้เรียนซึ่งมีผลในการเพิ่มพลังทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองเพิ่มขึ้นทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ของบุคคลเป็นอันมาก

รูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้ (Learning style) หมายถึง วิธีการที่แต่ละบุคคลใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา จิตอารมณ์ ร่างกาย สังคม และสภาพแวดล้อม ซึ่งทำให้การเรียนรู้ของแต่ละบุคคลมีประสิทธิภาพสูง [19] ซึ่ง Kneefe, 1979 [13] ได้กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้ทางกายภาพ ความคิด และความรู้สึกที่บุคคลใช้ในการรับรู้ตอบสนองและความรู้สึกและมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางการเรียนค่อนข้างคงที่

ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้ [15]

รูปแบบการเรียนรู้ (Learning style) เป็นแบบแผนของพฤติกรรม (Pattern of behavior) และสมรรถนะ (Performance) ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการตอบสนองและประมวลผล ข้อมูลข่าวสารความรู้ที่ได้รับรวมถึงประสบการณ์ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้พัฒนาและอธิบายคำว่าแบบการเรียนรู้ไว้แตกต่างกันในหลายลักษณะ โดยมีรูปแบบที่แพร่หลายแบ่งเป็น 3 แบบ ดังนี้

รูปแบบการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของ Kolb (Kolb Experiential Learning Model) เป็นการจำแนกแบบการเรียนรู้ตามลักษณะการรับรู้และการประมวลผลสารสนเทศ โดยในการรับรู้ที่แบ่งออกเป็น 2 ช่วง ได้แก่ การรับรู้ผ่านประสบการณ์ “รูปธรรม” กับการรับรู้เชิง “นามธรรม” ส่วนลักษณะการประมวลผลจะแบ่งเป็น 2 ช่วงเช่นกัน ได้แก่ การประมวลผล

ผ่านการ “คิดสะท้อน” เพื่อทำความเข้าใจกับการประมวลผลผ่านการ “นำไปปฏิบัติ” การแบ่ง การรับรู้และประมวลผลสารสนเทศออกเป็น 2 ขั้นนั้นไม่ได้หมายความว่า เป็นการแยกจากกัน อย่างเด็ดขาด แต่เป็นเส้นต่อเนื่องระหว่าง 2 ขั้น ดังกล่าวก็ได้ จากแนวคิดดังกล่าวผู้การแบ่ง ผู้เรียนออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ อเนกนัย (Diverger) ดูดซึม (Assimilator) เอกนัย (Converger) และปรับปรุง (Accommodator) [16]

รูปแบบการเรียนของ Gregorc มีพื้นฐานจากการพิจารณาการเรียนรู้ของบุคคลโดย แบ่งออกเป็น 2 ด้านคล้ายกับรูปแบบของ Kolb คือ มีลักษณะการเรียนรู้และการประมวลผล สารสนเทศ และส่วนที่ต่างกันคือด้านการประมวลผลสารสนเทศที่แบ่งออกเป็นการประมวลผล แบบเรียงลำดับ (Sequential) ซึ่งต้องการลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน และการประมวลผลแบบสุ่ม (Random) ซึ่งเป็นความสามารถหาความสัมพันธ์ของชิ้นส่วนข้อมูลโดยมองจากภาพรวมได้ เมื่อ พิจารณาคุณลักษณะของบุคคลทั้ง 2 ด้านก็สามารถแบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 ประเภทในทำนอง เดียวกันกับแบบการเรียนของ Kolb [16]

รูปแบบการเรียนของ Dun and Dunn ซึ่งระบุว่า แบบการเรียน หมายถึง วิธีทางที่ บุคคลใช้ในการเรียนรู้ โดยเริ่มตั้งแต่การกำหนดสมาธิในสิ่งที่จะเรียน (Concentrate) ประมวล (Process) เข้าถึงแก่น (Internalize) และการจดจำ (Retain) โดยทำการจำแนกสิ่งเร้าที่มีผลต่อ การเรียนรู้ออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ สิ่งแวดล้อม ความรู้สึก ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ลักษณะทาง สรีรวิทยา และลักษณะทางจิตวิทยา [16]

รูปแบบการเรียนรู้อิงของ Grasha และ Riehmann [8] แบ่งเป็น 6 แบบ คือ

- แบบอิสระ (Independent style) หมายถึง แบบการเรียนของผู้เรียนที่ใช้ความคิดโดย เรียนรู้ด้วยตนเอง มีความเชื่อมั่นในความสามารถด้านการเรียนเชื่อว่าสิ่งที่ทำถูกต้อง ชอบเรียนรู้เฉพาะเนื้อหาที่เห็นว่าความสำคัญเท่านั้นและชอบศึกษาค้นคว้าหาความรู้ จากงานที่ต้องทำด้วยตนเองเพียงลำพัง
- แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance style) แบบการเรียนของผู้เรียนที่ไม่กระตือรือร้นในการ เรียน มีความสนใจการเรียนน้อย ไม่ชอบมีส่วนร่วมในชั้นเรียนกับเพื่อนๆ และอาจารย์ มีเป้าหมายเรียนเพื่อให้จบเร็วๆ ไม่คำนึงว่าสิ่งที่ได้จากการเรียนจะได้รับมากน้อยแค่ไหน
- แบบร่วมมือ (Collaborative style) หมายถึง แบบการเรียนของผู้เรียนที่มีความคิด

เป็นวิธีการที่ดีที่สุด มักชอบทำงานเป็นกลุ่ม ชอบการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่จัดให้มีกิจกรรมให้ได้ดีและชอบให้คำแนะนำช่วยเหลือเพื่อนๆ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

- แบบพึ่งพา (Dependent style) หมายถึง แบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความกระตือรือร้นในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองไม่มากนัก มักให้อาจารย์กำหนดสิ่งที่จะต้องเรียน ชอบคิดว่าอาจารย์และเพื่อนๆ เป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญ มีความเชื่อถือในเนื้อหาในตำราและคำบรรยายของอาจารย์ ชอบข้อสอบที่ออกตรงตามตำราที่อาจารย์สอน ไม่ชอบการอภิปรายในชั้นเรียน ไม่ชอบการอภิปรายหน้าชั้นเรียน
- แบบแข่งขัน (Competitive style) หมายถึง แบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชอบการเรียนรู้ให้ได้ผลการเรียนกว่าเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียน มีความเชื่อมั่นเขาสามารถแข่งกับคนอื่นได้หวังอาจารย์สนใจ หรือชมเชย มีความคิดว่าต้องเป็นผู้ชนะในการเรียนเพื่อให้ทุกคนยอมรับ
- แบบมีส่วนร่วม (Participant style) หมายถึง แบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชอบการเรียนรู้ในชั้นเรียน มีความกระตือรือร้นที่จะหาความรู้กับเนื้อหาวิชาที่เรียน ชอบทำกิจกรรมในชั้นเรียนร่วมกับเพื่อน ชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ชอบให้มีการอภิปรายในชั้นเรียน

วิธีการเรียน [17]

วิธีการเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงศักยภาพแห่งพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร ซึ่งเป็นผลมาจากการฝึกหรือปฏิบัติที่ได้รับการเสริมแรง และเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา วิธีการเรียนรู้มีลักษณะเป็นขั้นตอนการกระทำ พฤติกรรม กลไก เทคนิค หรือกระบวนการคิดที่มีลักษณะความคิดเฉพาะเจาะจงที่บุคคลนำมาใช้เพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งนี้วิธีการเรียนรู้จึงเปรียบเสมือนชุดของการกระทำหรือขั้นตอนที่บุคคลนำมาใช้เพิ่มความสะดวกในการเข้าถึง เก็บรักษา เรียกคืน หรือนำมาใช้เป็นแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้เพื่อสร้างหรือปรับปรุง การเรียนรู้ของตนเองให้ดีขึ้น อันจะนำมาซึ่งองค์ความรู้ใหม่ที่สามารถนำมาใช้การพัฒนาตนเองให้มีศักยภาพมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งประเภทของวิธีการเรียนรู้สามารถแบ่งออกเป็น

วิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) และวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect strategies)

วิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประกอบด้วย 3 วิธีการ ได้แก่

- วิธีการจดจำ (Memory strategies) เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้มาและนำสิ่งที่เรียนรู้้นั้นมาเก็บเป็นข้อมูลและสามารถนำข้อมูลเหล่านั้นออกมาใช้
- วิธีการรู้คิด (Cognitive strategies) เป็นวิธีที่ผู้เรียนสามารถจัดการกับเนื้อหาบทเรียนที่รู้นำมาเก็บไว้และสร้างความรู้ใหม่ขึ้นมา โดยวิธีการรู้คิดนี้จะเน้นในด้านการปฏิบัติเพื่อพัฒนาความคิด ช่วยทำให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์หาเหตุผล และเชื่อมโยงความรู้ได้อย่างรวดเร็ว เช่น การจดบันทึก การสรุปบทความ การวิเคราะห์ เป็นต้น
- วิธีการเข้าใจ (Comprehension strategies) เป็นวิธีที่เน้นความเข้าใจของผู้เรียนเป็นหลัก และผู้เรียนยังสามารถเพิ่มเติมความรู้ที่ขาดหายไปได้อย่างถูกต้องและสามารถเข้าใจได้ด้วยตัวเอง

วิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect strategies) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนอาจไม่ได้พบหรือสัมผัสโดยตรง ซึ่งวิธีการเรียนนี้มีประโยชน์ต่อทุกๆ สถานการณ์ของการเรียนรู้ ประกอบด้วย

- วิธีอภิปัญญา (Meta-cognitive strategies) เป็นวิธีที่ใช้ในการจัดการ และประเมินค่าการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถจำแนกรูปแบบการเรียนรู้ที่ตนเองพึงพอใจ ความต้องการ การวางแผนการเรียนรู้ จัดกลุ่มและจัดเนื้อหาสาระ จัดลำดับพื้นที่ และโครงการความคิดการเรียนรู้ ควบคุมความผิดพลาด และสามารถประเมินผลความสำเร็จจากการนำวิธีการเรียนรู้เข้ามาใช้ได้
- วิธีด้านอารมณ์ (Affective strategies) เป็นวิธีที่ถูกนำมาใช้เพื่อจัดการกับสภาพอารมณ์ และทัศนคติของผู้เรียน ได้แก่ การที่ผู้เรียนตระหนักถึงระดับของสภาพอารมณ์และความวิตกกังวล รับรู้ถึงความรู้สึกของตนเอง มีการให้รางวัลตนเองเมื่อทำงานบรรลุผลสำเร็จและใช้การหายใจลึกๆ หรือพูดกับตัวเองในทางบวก วิธีทางด้านอารมณ์จะถูกนำมาใช้น้อยมาก เนื่องจากผู้เรียนมีการนำวิธีการรู้คิดและวิธีทางสังคมเข้า

มาใช้แทน คือทำให้สามารถควบคุมสภาพอารมณ์และควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้

- **วิถีทางสังคม (Social strategies)** เป็นวิธีการเรียนรู้ที่นำมาใช้เพื่อเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และมีความเข้าใจในเป้าหมายแบบเดียวกัน สำหรับวิถีทางสังคมนี้ผู้เรียนจะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเพื่อสร้างความรู้ให้กับตนเอง เช่น พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การออกแสดงความคิดเห็น และการขอความช่วยเหลือหรือความร่วมมือจากบุคคลอื่น เป็นต้น

การเรียนวิชาชีพกายภาพบำบัด

วิชาชีพกายภาพบำบัด หมายถึง วิชาชีพที่กระทำต่อมนุษย์เกี่ยวกับการตรวจประเมิน การวินิจฉัย และการบำบัดความบกพร่องของร่างกายซึ่งเกิดเนื่องจากภาวะของโรคหรือการเคลื่อนไหวที่ไม่ปกติ การป้องกัน การแก้ไขและการฟื้นฟูความเสื่อมสภาพความพิการของร่างกาย รวมทั้งการส่งเสริมสุขภาพร่างกายและจิตใจ ด้วยวิธีการกายภาพบำบัดหรือการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่รัฐมนตรีประกาศให้คำแนะนำของคณะกรรมการให้เป็นเครื่องมืออุปกรณ์กายภาพบำบัด [1]

การเรียนในหลักสูตรวิชาชีพกายภาพบำบัดจะใช้เวลาในการศึกษา 4 ปี ซึ่งประกอบไปด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี เช่น ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา เคมีอินทรีย์ รวมถึงวิชาเฉพาะทางการแพทย์ เช่น มหกายวิภาคศาสตร์ ประสาทกายวิภาคศาสตร์ สรีรวิทยา พยาธิวิทยา จิตวิทยา สุนัขศาสตร์-นรีเวชวิทยา อายุรศาสตร์ ศัลยศาสตร์ จริยธรรมทางการแพทย์ และวิชาเฉพาะทางกายภาพบำบัด เช่น วิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหว การวินิจฉัย และรักษาด้วยไฟฟ้า เป็นต้น ตลอดหลักสูตรการศึกษานักศึกษาจะต้องฝึกเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญในแต่ละขอบเขตวิชา เช่น ระบบหัวใจและหลอดเลือด ระบบกระดูกและกล้ามเนื้อ ระบบประสาท เป็นต้น โดยลักษณะการเรียนการสอนของวิชาชีพกายภาพบำบัดจะเน้นทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เพื่อให้บัณฑิตมีความรู้ความสามารถและมีทักษะในการตรวจประเมิน วินิจฉัย และให้การบำบัดรักษาด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัดได้อย่างถูกต้องตามมาตรฐานวิชาชีพ โดยคุณลักษณะที่ดีของนิสิตกายภาพบำบัดควรมีคุณลักษณะใฝ่รู้และฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ เนื่องจากเป็นวิชาชีพที่ต้องนำความรู้ในภาคบรรยายมาประยุกต์ใช้ควบคู่กับความรู้ภาคปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญในวิชาชีพต่อไป และจะต้องทำการฝึกปฏิบัติการทางคลินิก ไปพร้อมๆ กับการเรียนภาคทฤษฎีจนจบหลักสูตร ภายหลังจากจบหลักสูตรแล้ว นักศึกษาสามารถปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่น โรงพยาบาล สถานบริการสุขภาพ สภาคลินิกเสริมสุขภาพและความงาม ศูนย์ดูแลผู้สูงอายุ ศูนย์พัฒนาการเด็ก สโมสรกีฬา

นักวิชาการด้านสุขภาพ ผู้แทนจำหน่ายเครื่องมือ อุปกรณ์ และผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ และศึกษาต่อในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพต่างๆ ได้ [18]

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พงษ์ศักดิ์ แบ็นแก้ว (2546) [19] ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่านักศึกษาเพศหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้เป็นแบบปฏิบัติ ส่วนนักศึกษาเพศชายเป็นแบบอเนกนัย นักศึกษาที่อายุน้อยมีรูปแบบการเรียนรู้เป็นแบบปฏิบัติ และนักศึกษาที่อายุมากจะเป็นแบบอเนกนัย นักศึกษาต่างระดับชั้นปีจะมีรูปแบบการเรียนรู้เป็นแบบเดียวกันคือ รูปแบบการเรียนรู้แบบปฏิบัติ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำจะมีรูปแบบการเรียนรู้เป็นแบบอเนกนัย นักศึกษาส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้เป็นแบบปฏิบัติ และแบบอเนกนัย

อัจฉรา สังข์สุวรรณ (2550) [6] ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม พบว่านักศึกษาที่ประสบปัญหาด้านการเรียนส่วนใหญ่เกิดจากตัวผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียนโดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ซึ่งอาจเป็นเพราะนักศึกษาอยู่ในระบบการเรียนที่ต้องมาเรียนเป็นประจำทำให้รู้สึกเบื่อหน่ายกับสภาพแวดล้อมในห้องเรียน อาจารย์สอนตามตำราทำให้นักศึกษาคิดว่าการอ่านตำราเองโดยไม่ต้องฟังคำบรรยายในชั้นเรียนก็สามารถสอบผ่านได้ ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประสบปัญหาด้านการเรียนสูงที่สุดโดยพบว่าบางวิชานักศึกษาไม่เข้าใจเนื้อหาที่อาจารย์สอนซึ่งอาจเป็นเพราะ 1) นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพิ่งเข้ามาศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นปีแรกทำให้ต้องปรับตัวต่อแบบการเรียนรู้ที่ไม่คุ้นเคยและไม่มีความพร้อมในการเรียน 2) นักศึกษายังมีความเชื่อและไว้วางใจในความรู้ความสามารถของอาจารย์โดยคิดว่าอาจารย์เป็นบุคคลสำคัญที่ให้ข้อมูลรายละเอียดในเนื้อหาวิชาเรียนได้อย่างถูกต้อง และ 3) อาจเนื่องมาจากตัวผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนที่ไม่เหมาะสมและผู้เรียนยังขาดประสบการณ์หรือแรงจูงใจในการศึกษา

กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551) [22] ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ ชั้นปีและกลุ่มวิชา พบว่า นิสิตที่เรียนภาษาจีนมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบมีส่วนร่วมเป็นอันดับแรก รองลงมาเป็นแบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบแข่งขัน และแบบหลบหลีก ส่วนนิสิตที่เรียนภาษาจีนมีเพศต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนที่ไม่แตกต่างกันและนิสิตชั้นปีที่แตกต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบหลีกเลี่ยง

ธรรมศักดิ์ โทนไทย (2552) [20] ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.8 รองลงมาเป็นแบบพึ่งตนเอง คิดเป็นร้อยละ 16.6 แบบร่วมมือ คิดเป็นร้อยละ 15.3 และแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.9 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน ปีการศึกษา และรุ่นที่ต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

ทะนงศักดิ์ โสวัจัสสาตาทกุล (2554) [21] ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า จําแนกตามเพศ สาขาวิชา ผลการเรียนรู้เฉลี่ย พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการศึกษาในระดับปริญญาตรีเป็นการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยผู้เรียนจะต้องมีการค้นคว้าแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากการทำงานเป็นกลุ่มและมีการนำเสนองานที่ร่วมกัน ทำให้นักเรียนได้ค้นพบตนเอง เข้าใจความต้องการและทราบถึงระดับความสามารถของตนเอง

สมชาย สุริยะไกร (2554) [15] ได้ศึกษาเกี่ยวกับแบบเรียนของนักศึกษาเภสัชศาสตร์ พบว่า แบบการเรียนแต่ละคนใช้ในการตอบสนองและประมวลความรู้หรือประสบการณ์ที่ได้รับ รูปแบบการเรียนของนักศึกษาเภสัชศาสตร์มีลักษณะการเรียนรู้แบบกระจาย 4 แบบ ได้แก่ แบบอเนกนัย ดูดซึม เอกนัย และแบบปรับปรุง ไม่ได้มีส่วนใหญ่อยู่ในประเภทใดประเภทหนึ่งเท่านั้น ซึ่งควรจัดสรรสื่อการสอนที่สอดคล้องกับแบบการเรียนของผู้เรียนให้เข้าเรียน

บทที่ 3

วัสดุอุปกรณ์และวิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา เพื่อนำรูปแบบการเรียนรู้ที่ได้มาปรับใช้กับการเรียนสอนให้สอดคล้องกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

วัสดุอุปกรณ์

แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ [8] จำนวน 193 ชุด

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา โดยใช้แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ของอนันต์ แก้วตาดีบ [8] ที่พัฒนาแบบวัดขึ้นโดยยึดตามแนวคิดของ Grasha และ Riechmann โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดที่ระดับ 0.8482 ซึ่งแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้นี้มีจำนวน 56 ข้อ และแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น 7 รูปแบบ คือ แบบพึ่งตนเอง (Self-reliance style) แบบแลกเปลี่ยน (Exchange style) แบบหลบหลีก (Avoidance style) แบบผู้นำ (Leadership style) แบบกำหนดความคิด (Conceptualization style) แบบสร้างโอกาส (Creation of opportunity style) และแบบเพิ่มพูนปัญญา (Increase of intellectual style)

ขอบเขตการศึกษาริวิจัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4 คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยาที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556

คุณลักษณะของอาสาสมัครที่เข้าร่วมวิจัย

เกณฑ์การคัดเข้า (Inclusion criteria)

- นิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4 คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

เกณฑ์การคัดออก (Exclusion criteria)

ขั้นตอนและวิธีการเก็บข้อมูล

ขั้นตอนก่อนเริ่มการทำงาน

1. ศึกษาทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. วิเคราะห์ขอบเขตการศึกษาและศึกษาแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้

ขั้นตอนระหว่างการทำงาน

1. นำแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้กับผู้ผ่านเข้าเกณฑ์
2. อธิบายและบอกรายละเอียดของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ให้กับผู้ผ่านเข้าเกณฑ์ทราบ
3. บอกระดับเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้
4. เก็บข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มประชากร
5. รวบรวมข้อมูล และตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้

ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

1. ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากการแจกแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ให้ครบทุกชั้นปี
2. นำข้อมูลมาจัดกลุ่มโดยแยกเป็นชั้นปี
3. นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตแต่ละคนมาลงคะแนนเพื่อคำนวณหารูปแบบการเรียนรู้
4. นำผลการตอบมาพิจารณาให้คะแนน เพื่อหารูปแบบการเรียนรู้ของแต่ละคนว่าอยู่ในระดับใด โดยพิจารณาจำนวนข้อในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ [8] ดังนี้
 - 4.1 ถ้ารูปแบบการเรียนรู้ใดมีจำนวนข้อมากที่สุดให้ถือว่า นิสิตคนนั้นมีรูปแบบการเรียนรู้แบบนั้น เช่น นิสิตคนที่ 1 มีคะแนนรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งตนเอง 30 คะแนน แบบผู้นำ 19 คะแนน และแบบแลกเปลี่ยน 45 คะแนน แสดงว่านิสิตคนที่ 1 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยน
 - 4.2 ถ้ารูปแบบการเรียนรู้ที่อยู่ติดกันมีจำนวนคะแนนสูงสุดเท่ากัน ให้ใช้แบบการเรียนรู้ที่อยู่สูงกว่า เป็นรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคนนั้น เช่น นิสิตคนที่ 2 มีคะแนนรูปแบบการเรียนรู้แบบผู้นำ 18 คะแนน แบบกำหนดความคิด 20 คะแนน และแบบสร้างโอกาส 20 คะแนน แสดงว่า นิสิตคนที่ 2 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างโอกาส

- 4.3 ถ้ารูปแบบการเรียนรู้ไม่อยู่ติดกันมีคะแนนสูงสุดเท่ากัน เช่น นิสิตคนที่ 3 มีคะแนนรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งตนเอง 22 คะแนน แบบกำหนดความคิด 18 คะแนน และแบบเพิ่มพูนปัญญา 22 คะแนน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลของนิสิตคนดังกล่าวมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
5. รวบรวมรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตในแต่ละชั้นปีเพื่อหาจำนวนความถี่และร้อยละของรูปแบบการเรียนรู้ในแต่ละชั้นปี
6. สรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ด้วยโปรแกรม Microsoft Excel version 2007 ซึ่งกลุ่มที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 โดยวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4 นำมาวิเคราะห์หาความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ
2. รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4 นำมาหาความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ

สถานที่ในการเก็บข้อมูล

คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาดังนี้เป็นการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา โดยศึกษาในนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 193 คน โดยคณะผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนิสิตกายภาพบำบัด โดยแสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนิสิต

ตอนที่ 2 แสดงคะแนนรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนรูปแบบการเรียนรู้

ตอนที่ 3 แสดงรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต จำนวน และร้อยละของรูปแบบการเรียนรู้แบบต่างๆ

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4

ข้อมูลทั่วไป	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
จำนวนนิสิต (คน)	46	49	48	50
- หญิง คน (ร้อยละ)	35 (76.08)	32 (65.31)	41 (85.42)	42 (84.00)
- ชาย คน (ร้อยละ)	11 (23.91)	17 (34.69)	7 (14.58)	8 (16.00)
อายุ (ปี)	18.63 (0.73)	19.6 (0.88)	20.5 (0.54)	21.6 (1.17)
เกรดเฉลี่ย	3.4 (0.35)*	3.19 (0.51)	2.89 (0.43)	2.82(0.43)

หมายเหตุ:

* เกรดเฉลี่ยสะสมของนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1 คือ เกรดเฉลี่ยสะสมในภาคเรียนที่ 1

ตาราง 2 แสดงคะแนนรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนรูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้	ชั้นปีที่ 1 (\bar{x} (SD))	ชั้นปีที่ 2 (\bar{x} (SD))	ชั้นปีที่ 3 (\bar{x} (SD))	ชั้นปีที่ 4 (\bar{x} (SD))
แบบพึ่งตนเอง (คะแนน)	3.43 (0.53)	3.32 (0.31)	3.48 (0.40)	3.31 (0.36)
แบบแลกเปลี่ยน (คะแนน)	3.56 (0.45)	3.45 (0.41)	3.52 (0.36)	3.51 (0.35)
แบบหลบหลีก (คะแนน)	3.38 (0.39)	3.50 (0.37)	3.42 (0.38)	3.17 (0.37)
แบบผู้นำ (คะแนน)	3.14 (0.37)	3.21 (0.32)	3.19 (0.38)	3.06 (0.32)
แบบกำหนดความคิด (คะแนน)	3.54 (0.41)	3.58 (0.38)	3.32 (0.37)	3.06 (0.40)
แบบสร้างโอกาส (คะแนน)	3.13 (0.58)	3.05 (0.34)	2.96 (0.32)	2.91 (0.35)
แบบเพิ่มพูนปัญญา (คะแนน)	3.28 (0.64)	3.16 (0.40)	3.23 (0.33)	3.04 (0.37)

จากตารางที่ 2 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนรู้ในแต่ละรูปแบบของนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4 คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ที่จำแนกตามชั้นปี พบว่า

ชั้นปีที่ 1 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนสูงสุด (3.56 (0.45)) รองลงมาเป็นแบบกำหนดความคิด (3.54 (0.41)) และแบบพึ่งตนเอง (3.43 (0.53))

ชั้นปีที่ 2 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบกำหนดความคิดสูงสุด (3.58 (0.38)) รองลงมาเป็นแบบหลบหลีก (3.50 (0.37)) และแบบแลกเปลี่ยน (3.45 (0.41))

ชั้นปีที่ 3 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนสูงสุด (3.52 (0.36)) รองลงมาเป็นแบบพึ่งตนเอง (3.48 (0.40)) และแบบหลบหลีก (3.42 (0.38))

ชั้นปีที่ 4 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนสูงสุด (3.51 (0.35)) รองลงมาเป็นแบบ

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนนิสิตและค่าร้อยละของรูปแบบการเรียนรู้แต่ละแบบของนิสิต
กายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4

รูปแบบการเรียนรู้	ปี 1		ปี 2		ปี 3		ปี 4	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แบบพึ่งตนเอง	6	13.04	4	8.16	8	16.67	6	12.00
แบบแลกเปลี่ยน	16	34.78	11	22.45	17	35.42	22	44.00
แบบหลบหลีก	4	8.69	9	18.37	10	20.83	7	14.00
แบบผู้นำ	0	0	1	2.04	0	0.00	1	2.00
แบบกำหนดความคิด	12	26.09	14	28.57	5	10.42	1	2.00
แบบสร้างโอกาส	2	4.34	1	2.04	0	0.00	0	0.00
แบบเพิ่มพูนปัญญา	0	0	0	0.00	1	2.08	1	2.00
ไม่สามารถระบุรูปแบบได้	6	13.04	9	18.37	7	14.58	12	24.00

จากตารางที่ 3 นิสิตกายภาพบำบัด คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา มีรูปแบบการเรียนรู้ที่จำแนกตามชั้นปี พบว่า

ชั้นปีที่ 1 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนมากที่สุด 34.78 รองลงมาเป็นแบบกำหนดความคิดจำนวน 26.09 และแบบพึ่งตนเอง 13.04

ชั้นปีที่ 2 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบกำหนดความคิดมากที่สุด 28.57 รองลงมาเป็นแบบแลกเปลี่ยน 22.45 และแบบพึ่งตนเอง 8.16

ชั้นปีที่ 3 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยน 35.42 รองลงมา เป็นแบบหลบหลีก 20.83 และแบบพึ่งตนเอง 16.67

ชั้นปีที่ 4 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนมากที่สุด 44.00 รองลงมาเป็นแบบหลบหลีก

บทที่ 5

วิจารณ์ผลการศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4 คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โดยใช้แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ของอนันต์ แก้วตาดีบ [8] ที่สร้างแบบวัดการเรียนรู้ขึ้นเองโดยยึดตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann โดยแบ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็น 7 รูปแบบ ได้แก่ แบบพึ่งตนเอง (Self-reliance style) แบบแลกเปลี่ยน (Exchange style) แบบหลบหลีก (Avoidance style) แบบผู้นำ (Leadership style) แบบกำหนดความคิด (Conceptualization style) แบบสร้างโอกาส (Creation of opportunity style) และแบบเพิ่มพูนปัญญา (Increase of Intellectual style) จากรูปแบบของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้จะเห็นได้ว่าผู้เรียนหรือนิสิตแต่ละคนจะมีรูปแบบการเรียนรู้หลายๆ แบบอยู่ในตนเอง โดยนิสิตจะใช้รูปแบบใดในการเรียนอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างๆ ทั้งพฤติกรรมส่วนตัว ความชอบรูปแบบการสอนของอาจารย์ และความชอบในรายวิชาที่แตกต่างกัน เป็นต้น ซึ่งการศึกษานี้เป็นการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัดที่ไม่ได้เจาะจงในรายวิชาใดและรูปแบบการสอนของอาจารย์ผู้สอนท่านใด แต่เป็นการศึกษาในภาพรวมของนิสิตกายภาพบำบัด ผลการศึกษานี้ พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตกายภาพบำบัดแต่ละชั้นปีมีความหลากหลายและไม่มีการเรียนรู้รูปแบบใดที่นิสิตใช้รูปแบบการเรียนนั้นเกินร้อยละ 50 โดยผลการศึกษาในนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1 พบว่า ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนมากที่สุด (ร้อยละ 34.78) รองลงมาคือแบบกำหนดความคิด (ร้อยละ 26.09) และแบบพึ่งตนเอง (ร้อยละ 13.04) และนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 2 ส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบกำหนดความคิด (ร้อยละ 28.57) รองลงมาคือแบบแลกเปลี่ยน (ร้อยละ 22.45) และแบบหลบหลีก (ร้อยละ 18.37) ในขณะที่นิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 3 และ 4 นิสิตส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมือนกันคือแบบแลกเปลี่ยน (ร้อยละ 35.42 และ 44.00 ตามลำดับ) รองลงมาคือแบบหลบหลีก (ร้อยละ 20.83 และ 14.00 ตามลำดับ) และแบบพึ่งตนเอง (ร้อยละ 16.67 และ 12.00 ตามลำดับ)

จากผลการศึกษารูปได้ว่า นิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1, 3 และ 4 ส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนตัวผู้เรียนจะรู้สึกว่าจะสามารถเรียนได้ดีด้วยการแลกเปลี่ยนความคิด ให้ความร่วมมือกับอาจารย์และเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่นให้ความสำคัญกับการเรียนภายในห้องเรียน

รูปแบบการเรียนรู้ที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ดีของนิสิตกายภาพบำบัดที่ควรมีคุณลักษณะใฝ่รู้และฝึกฝนตนเองอยู่เสมอเนื่องจากเป็นวิชาชีพที่ต้องนำความรู้ในภาคบรรยายมาประยุกต์ใช้ควบคู่กับความรู้ภาคปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ ทักษะ ความชำนาญในวิชาชีพ เนื่องจากวิชาชีพกายภาพบำบัดเป็นวิชาชีพที่กระทำกับมนุษย์ มีการตรวจประเมิน วินิจฉัยและบำบัดความบกพร่องให้กับผู้ป่วย [7] นอกจากนี้ การที่นิสิตจะสำเร็จการศึกษาออกไปเป็นนักกายภาพบำบัดที่ดีนั้นจะต้องเป็นผู้มีความรู้ มีประสบการณ์ ซึ่งต้องอาศัยการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้กับผู้ร่วมงานหรือหน่วยงานอื่นๆ เช่นเดียวกับการเรียนในห้องเรียนที่ต้องมีการแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนร่วมชั้น ซึ่งการที่นิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1, 3 และ 4 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยน ซึ่งอาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการเรียนที่สืบเนื่องมาจากการเรียนวิชาพื้นฐานในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ต้องเรียนวิชาพื้นฐานวิทยาศาสตร์ที่เน้นการปฏิบัติจริง โดยนิสิตมีการทำปฏิบัติการในรายวิชาการต่างๆ เป็นกลุ่มร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนจึงทำให้นิสิตใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยน นอกจากนี้ นิสิตชั้นปีที่ 1 ยังต้องเรียนรายวิชาศึกษาทั่วไปซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นวิชาที่มีการจัดการเรียนการสอนเป็นกลุ่มใหญ่มีจำนวนนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนในแต่ละวิชาค่อนข้างมากทำให้นิสิตต้องตั้งใจเรียนเก็บความรู้ในห้องเรียนให้มากที่สุดและพยายามแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนร่วมชั้นจึงส่งผลให้นิสิตมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมมากนัก สำหรับนิสิตชั้นปีที่ 3 และ 4 มีพฤติกรรมการเรียนแบบแลกเปลี่ยนอาจเนื่องมาจากรายวิชาส่วนใหญ่ของวิชาชีพกายภาพบำบัดเป็นการเรียนที่มีการฝึกปฏิบัตินิสิตต้องฝึกปฏิบัติกับเพื่อนร่วมชั้นทำให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็น นอกจากนี้ นิสิตยังได้รับมอบหมายให้ทำงานกลุ่มกับเพื่อนๆ อยู่เสมอจึงเป็นการฝึกให้นิสิตเรียนรู้การทำงานเป็นทีม มีการแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนกับสมาชิกในกลุ่มของตนอยู่เสมอจึงอาจเป็นผลให้นิสิตชั้นปีที่ 3 และ 4 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยน อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาพบว่านิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 2 ส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบกำหนดความคิด ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะมีความสนใจในการเรียนค่อนข้างต่ำ ความอยากรู้ทางวิชาการมีน้อย ชอบทำตามแนวทางหรือทำงานตามคำบอกของผู้อื่นที่มีอำนาจมากกว่า พี่ครูและเพื่อนที่คิดว่าจะเป็นผู้สนับสนุนทางวิชาการ [6] ซึ่งการที่นิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 2 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบกำหนดความคิดอาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 2 ยังมีปัญหาในปรับตัวเข้ากับเนื้อหาทั้งในรายวิชาพื้นฐานวิชาชีพและรายวิชาของวิชาชีพกายภาพบำบัด ซึ่งมีความแตกต่างกับวิชาศึกษาทั่วไปและเมื่อนิสิตเกิดความไม่เข้าใจจึง

เคยมีประสบการณ์และพื้นฐานด้านการเรียนมาก่อน ทั้งยังเป็นการเรียนที่ค่อนข้างหนักและอาศัยความสนใจและความตั้งใจรวมถึงการทบทวนอยู่เสมอๆ

จากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้ที่นิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1-4 ส่วนใหญ่ชอบใช้ในการเรียนมีอยู่ 4 รูปแบบหลักๆ ได้แก่ แบบกำหนดความคิด แบบแลกเปลี่ยนแบบหลบหลีก และแบบพึ่งตนเอง และสามารถแบ่งนิสิตแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ 1) กลุ่มนิสิตที่สนใจการเรียนมาก และ 2) กลุ่มนิสิตที่สนใจเรียนน้อย โดยลักษณะของนิสิตกลุ่มที่มีความสนใจมากจะเป็นผู้ที่รู้สึกว่าจะสามารถเรียนได้ดีด้วยการแลกเปลี่ยนความคิด และให้ความร่วมมือกับอาจารย์และเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น ให้ความสำคัญกับการเรียนภายในห้องเรียนเพราะถือว่าห้องเรียนเป็นแหล่งปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและเรียนรู้วิชาเนื้อหา ในขณะที่นิสิตกลุ่มที่มีความสนใจน้อย ตามข้อมูลจากการศึกษาของ ชาญชัย ยมดิษฐ์ [9] ที่พบว่านิสิตที่มีรูปแบบการเรียนแบบพึ่งพาตนเองและแบบกำหนดความคิดมีลักษณะที่คล้ายกันคือต้องการเรียนเฉพาะเนื้อหาที่กำหนดให้และชอบทำงานตามคำบอกของผู้อื่น นอกจากนี้ อนันต์ แก้วตาดีบ [8] ยังกล่าวว่าผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนแบบกำหนดความคิดจะเป็นผู้ที่มีความสนใจด้านวิชาการค่อนข้างน้อย และจะพึ่งครูอาจารย์หรือเพื่อนที่คิดว่าจะเป็นผู้สนับสนุนทางวิชาการได้ โดยสัดส่วนของนิสิตกายภาพบำบัด ชั้นปีที่ 1 และ 2 ของกลุ่มที่สนใจการเรียนน้อยมีจำนวนมากกว่ากลุ่มนิสิตที่มีความสนใจการเรียนมาก ในขณะที่สัดส่วนของนิสิตชั้นปีที่ 3 ของทั้งสองกลุ่มมีจำนวนเท่าๆ กัน และกลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 4 ที่สนใจการเรียนมากมีจำนวนเป็นสองเท่าของกลุ่มนิสิตที่มีความสนใจการเรียนน้อย (อ้างอิงจากตารางผลการศึกษาที่ 3) ซึ่งข้อมูลที่ได้นี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อเกิดประโยชน์สูงสุดต่อนิสิตได้

ดังนั้น รูปแบบวิธีจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับนิสิตกายภาพบำบัดทุกชั้นปีควรเป็นรูปแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนต่างมีลักษณะการเรียนรู้ที่แตกต่างและโดดเด่น โดยจะแสดงลักษณะเฉพาะบุคคล เพราะแต่ละคนย่อมมีความต้องการความสนใจ หรือมีความถนัดคนละแบบ บางคนชอบที่จะทำงานเป็นกลุ่ม ชอบเรียนรู้หาประสบการณ์ใหม่ๆ เสมอ ต่างกับบางคนไม่ชอบทำงานเป็นกลุ่มๆ ชอบเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่ชอบพูดคุยหรือแลกเปลี่ยนความคิดต้องการเพียงศึกษาเล่าเรียนให้สำเร็จการศึกษาเพียงเท่านั้น ไม่สนใจว่าจะได้รับความรู้จากการเรียน ดังนั้น ผู้สอนควรศึกษารูปแบบการเรียนของ

เอกสารอ้างอิง

1. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. (2542, 19 สิงหาคม).
ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 116 ตอนที่ 74. หน้า 2-47.
2. นวลจิตต์ เขาวีรติพงศ์. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ [ออนไลน์]
[อ้างเมื่อ 2 พฤษภาคม 2556]. จาก: <http://www.thaicyberu.go.th>
3. Canfiled. Learning Style and Abjusement Issues of International Students.
1999: 363-367
4. Page GT and Thomas JB. International dicrectionary Education. Great Britain:
The Anchor Press Ltd. 1977
5. แสงเดือน ทวีสินและคณะ. สไตส์การเรียนรู้ของนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์.
วารสารวิจัยและพัฒนา 2545; ปีที่ 25(4): 335-345
6. อัจฉรา สังข์สุวรรณ. แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยี
อุตสาหกรรม.วารสารวิชาการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม 2550; ปีที่ 3(2): 20-31
7. พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พุทธศักราช 2547. (2547, 12 ตุลาคม).
ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 121 ตอนที่ 65. หน้า 1-20.
8. อนันต์ แก้วดาตีบ. ปัจจัยด้านคุณลักษณะในตนเองที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย [วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิจัยและสถิติการศึกษา]. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2548
9. ฮานีเสาะห์ ปูเตะ. รูปแบบลีลาการเรียนรู้ (Learning Style) [ออนไลน์]
[อ้างเมื่อ 1 สิงหาคม 2556]. จาก: <http://www.haneesoh.blogspot.com>
10. พรณี ชูทัย เจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ:
บริษัทคอมแพคท์พริ้นท์จำกัด; 2538
11. อัจฉรา ธรรมาภรณ์. ผลของการเรียนแบบใช้ปัญหาเป็นหลักต่อการส่งเสริมการ
คิดอย่างมีวิจารณญาณและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา.
วารสารสงขลานครินทร์ 2545; ปีที่ 8(3): 308-321
12. ประดิษฐ์ อุปรมัย. เอกสารการสอนชุดวิชาพื้นฐานหน่วยที่ 4 มนุษย์กับการเรียนรู้.
พิมพ์ครั้งที่ 15. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช; 2550.
หน้า 117-155

13. ชีรศักดิ์ ศรีสุรกุล. สไตล์การเรียนรู้กับการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตสำหรับคนหูหนวก. วารสารวิทยาลัยราชสุดา 2554; ปีที่ 7(10): 25-39
14. วรณธนา พงษ์นาค. รูปแบบการเรียนรู้ [ออนไลน์] [อ้างเมื่อ 27 มกราคม 2556]. จาก: <http://www.blogspot.com>
15. สมชาย สุริยะไกร. แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาเภสัชศาสตร์ ทฤษฎีการค้นพบ. วารสารเภสัชศาสตร์ 2554; ปีที่7(1): 1-10
16. เสาวภา วิชาดี. รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนในมุมมองของทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ [วารสารออนไลน์] [อ้างเมื่อ 10 กรกฎาคม 2556]. จาก: <http://www.bu.ac.th>
17. ภูริวัจน์ วงศ์เลข. กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของบุคคลากรคนไทยในโรงเรียนนานาชาตินครพายัพ [วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว]. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2554
18. คณะสหเวชศาสตร์. หลักสูตรกายภาพบำบัดบัณฑิต [ออนไลน์] [อ้างเมื่อ 1 สิงหาคม 2556]. จาก: <http://www.ahs.up.ac.th>
19. พงษ์ศักดิ์ แป้นแก้ว. รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์]. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2546
20. ธรรมศักดิ์ โทนไทย. รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพรู มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. วารสารคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 2552 ; ปีที่ 1(3): 145-157
21. ทะนงศักดิ์ โสวจัสมตากล. รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีอุตสาหกรรม. วารสารคณะอุตสาหกรรมสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง 2554; ปีที่ 10(2): 273-281
22. กนกพร ศรีญาณลักษณ์. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารศึกษาศาสตร์ 2551; ปีที่ 19(3): 15-26

ภาคผนวก ก

การจำแนกของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ [8]

1. แบบฟังตนเอง

1. จดบันทึกด้วยตนเองทุกครั้งที่อาจารย์สอนหรือบรรยายในห้องเรียน
2. เข้าเรียนทุกครั้งในวิชาที่ตนเองคิดว่ามีความสำคัญ
3. ฟังอาจารย์สอนและซักถามทันทีหากไม่เข้าใจ
4. หากมีการปฏิบัติงานหรือทำกิจกรรมกลุ่ม มักจะไม่ยอมรบกวนฟังความคิดเห็นของเพื่อน
5. ศึกษาหรือทำรายงานในแต่ละวิชาด้วยตนเอง
6. หากเกิดปัญหาขึ้นในระหว่างเรียนจะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นตามความคิดของตนเอง
7. ทำในสิ่งที่สามารถตัดสินใจได้ด้วยความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตนเอง
8. หากเห็นคนอื่น ๆ อ่านหนังสือหรือมีการเตรียมตัวก็จะทำตาม

2. แบบแลกเปลี่ยน

1. ถ้าอาจารย์ถามหรือให้แสดงความคิดเห็นจะเสนอทันที
2. ให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่มและพยายามเสนอความคิด ของตนเองให้มากที่สุด
3. ก่อนสอบจะเตรียมคู่มือหนังสือร่วมกับเพื่อนทุกครั้งที่มีโอกาส
4. ไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมายเพียงคนเดียว
5. คุยกับเพื่อนๆ เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาหลังจากเรียนเสร็จในแต่ละวัน
6. เรียนวิชาที่มีการเปิดโอกาสให้มีการอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหา หรือมีการทำกิจกรรมมากเป็นพิเศษ
7. สนใจเรียนโดยการปฏิบัติมากกว่าฟังบรรยายจากอาจารย์เพียงอย่างเดียว
8. มักจะให้เพื่อนเสนอแนะหรือชี้ข้อบกพร่องเกี่ยวกับงานที่ตนเองทำ

3. แบบหลบหลีก

1. มาเรียนเป็นบางครั้งแล้วหาความรู้เพิ่มเติมภายหลัง
2. หลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมหรือแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนขณะเรียน
3. จดบันทึกเฉพาะเนื้อหาหรือหัวข้อที่ตนเองเห็นว่ามีค่าความสำคัญเท่านั้น
4. เวลาอาจารย์ถามความคิดหรือให้แสดงความคิดเห็นมักจะหลบสายตา

5. ดีใจเมื่อทราบว่าอาจารย์ไม่สอนหรือติดภารกิจ
6. รู้สึกเบื่อหน่ายและไม่อยากเรียนหากต้องเรียนในวิชาที่มีเนื้อหายากๆ
7. ขณะเรียนมักจะเป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว
8. เวลารับทราบข้อมูลใหม่ๆ เกี่ยวกับการเรียนมักจะบอกให้เพื่อนทราบ

4. แบบผู้นำ

1. เมื่ออาจารย์ให้ทำงานกลุ่มมักจะเสนอตนเองเป็นหัวหน้ากลุ่ม
2. เมื่อมีเหตุการณ์ที่ต้องร่วมกันแก้ไขปัญหามักเป็นคนตัดสินใจ
3. พยายามทำทุกอย่างเพื่อแสดงให้เพื่อนในห้องเรียนไว้วางใจตนเอง
4. พยายามช่วยเหลือเพื่อนให้ประสบความสำเร็จกับการทำงาน หรือการแก้ปัญหา
5. หากมีเวลาว่างหรือก่อนสอบมักจะติวให้เพื่อน
6. งานที่ต้องใช้การตัดสินใจหรือใช้ความสามารถสูงมักจะเป็นผู้ดำเนินการเอง
7. เวลาเพื่อนพบปัญหามักจะไม่รอช้าที่จะให้คำตอบในการแก้ปัญหา
8. เวลารับทราบข้อมูลใหม่ๆ เกี่ยวกับการเรียนมักจะบอกให้เพื่อนทราบ

5. แบบกำหนดความคิด

1. ขณะฟังบรรยายมักคิดถึงเรื่องอื่นมากกว่าฟังคำบรรยายของอาจารย์
2. มักจะปฏิบัติตามที่อาจารย์สั่งเท่านั้น
3. คิดว่าการเรียนจากตำราและการบรรยายจากอาจารย์ในห้องเรียนก็เพียงพอแล้ว
4. มักพูดหรือซักถามเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องอื่นที่ไม่ใช่สาระที่เรียน
5. ต้องการทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียนก่อน
6. ไม่คิดหรือดันคว้าเนื้อหาเพิ่มเติมหากเนื้อหานั้นอาจารย์ไม่กล่าวถึงหรือไม่ได้อยู่ในหนังสือ
7. มักจะถามเพื่อนหรืออาจารย์เกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายแทนที่จะใช้ความคิดเห็นของตนเองก่อน
8. มักจะยอมรับหรือเห็นด้วยกับความคิดของผู้เรียนเก่งกว่า

6. แบบสร้างโอกาส

1. พยายามเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมภายในห้องเรียนให้มากที่สุด
2. สนใจที่จะรับรู้หรือพยายามที่จะถามเพื่อนในห้องเรียนเกี่ยวกับความรู้ทางวิชาการใหม่ๆ
3. ชอบให้อาจารย์อธิบายหรือเล่าเรื่องเกี่ยวกับวิชาการใหม่ๆ นอกเหนือจากการเรียนเนื้อหาตามปกติ
4. มักนั่งข้างหน้าเพื่อจะได้ยินหรือมองเห็นข้อความที่อาจารย์เขียนได้อย่างชัดเจน
5. สนุกและพอใจกับกิจกรรมที่ได้รับจากการเรียน
6. จะทำงานทันทีหลังจากได้รับมอบหมายจากอาจารย์
7. ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่ว่าชิ้นงานนั้นจะทำให้ได้รับประสบการณ์มากหรือน้อยก็ตาม
8. จะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนก่อนที่จะทำสิ่งอื่นๆที่ตนเองสนใจ

7. แบบเพิ่มพูนปัญญา

1. ไม่รู้สึกท้อถอยแม้ว่างานที่ทำนั้นจะง่ายหรือยากก็ตาม
2. มักจะแสวงหาวิธีการหรือแนวทางหลายๆ แนวทางเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นร่วมกับเพื่อน
3. ไม่ชอบงานที่จำเจซ้ำซาก
4. ก่อนที่จะแก้ปัญหारेื่องใดก็ตาม มักจะวิเคราะห์หรือทำความเข้าใจกับปัญหานั้นให้ชัดเจน
5. ชอบซักถามหรือเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นกับเพื่อนหรืออาจารย์นอกเวลาเรียนอยู่เสมอ
6. มักสนใจในสิ่งที่เป็นความรู้ หรือสิ่งแปลกใหม่เป็นประจำ
7. มักหาหนังสือนอกเวลามาอ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้
8. มักจะวิเคราะห์และเปรียบเทียบความคิดเห็นต่างๆ ที่เสนอกันในห้องเรียน

การเรียงลำดับข้อคำถามในแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้	เลขที่ข้อคำถาม							
1. แบบพึ่งตนเอง	1	8	15	22	29	36	43	50
2. แบบแลกเปลี่ยน	2	9	16	23	30	37	44	51
3. แบบหลบหลีก	3	10	17	24	31	38	45	52
4. แบบผู้นำ	4	11	18	25	32	39	46	53
5. แบบกำหนดความคิด	5	12	19	26	33	40	47	54
6. แบบสร้างโอกาส	6	13	20	27	34	41	48	55
7. แบบเพิ่มพูนปัญญา	7	14	21	28	35	42	49	56

ภาคผนวก ข
แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ [8]

ชื่อ-สกุล.....ชั้นปี.....เกรดเฉลี่ยสะสม.....อายุ.....ปี เพศ ชาย

หญิง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดเพียงข้อเดียวโดยให้นักศึกษาเลือกตรงกับสิ่งที่ท่านปฏิบัติจริงในการเรียน ไม่ใช่ตามที่ท่านคิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น

เกณฑ์การให้คะแนน มี 5 ระดับ มีเกณฑ์การตรวจให้คะแนนตามลำดับดังนี้

เป็นรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน
เป็นรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตน้อย	ให้ 2 คะแนน
เป็นรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
เป็นรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตมาก	ให้ 4 คะแนน
เป็นรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน

รายละเอียด	ระดับพฤติกรรมการเรียนรู้				
	5	4	3	2	1
1. จัดบันทึกด้วยตนเองทุกครั้งที่อาจารย์สอนหรือบรรยายในห้องเรียน					
2. ถ้าเห็นคนอื่นฯ อ่านหนังสือ หรือมีการเตรียมตัวก็จะทำตาม					
3. สนใจเรียนโดยการปฏิบัติมากกว่าการรับฟังบรรยายจากอาจารย์เพียงอย่างเดียว					
4. รู้สึกเบื่อหน่ายและไม่อยากเรียนหากต้องเรียนในวิชาที่มีเนื้อหาหายากๆ					
5. หากมีเวลาว่างหรือก่อนสอบมักจะติวให้เพื่อน					
6. มักพูดหรือซักถามเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องอื่นที่ไม่ใช่สาระที่เรียน					
7. ชอบให้อาจารย์อธิบายหรือเล่าเรื่องเกี่ยวกับวิชาการใหม่ๆ นอกเหนือการเรียนเนื้อหาตามปกติ					
8. มักจะหาแสวงหาวิธีการหรือแนวทางหลายๆ แนวทางเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นร่วมกับเพื่อน					

9. เข้าเรียนทุกครั้งในวิชาเรียนที่ตนเองคิดว่ามีความสำคัญ					
10. หากอาจารย์ถามหรือให้แสดงความคิดเห็นจะเสนอความคิดเห็นทันที					
11. มักจะให้เพื่อนเสนอแนะหรือชี้ข้อบกพร่องเกี่ยวกับงานที่ตนเองทำ					
12. ขณะเรียนมักจะเป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว					
13. งานที่ต้องใช้การตัดสินใจหรือใช้ความสามารถสูงมักจะรับเป็นผู้ดำเนินการเอง					
14. จะตั้งใจเรียนเฉพาะวิชาที่กำหนดให้เท่านั้น					
15. มักนั่งข้างหน้าเพื่อจะได้ยินหรือมองเห็นข้อความที่อาจารย์เขียนได้อย่างชัดเจน					
16. ไม่ชอบทำงานที่จำเจและซ้ำซาก					
17. ตั้งใจฟังในขณะที่อาจารย์สอนและซักถามทันทีหากไม่เข้าใจ					
18. ให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่มและพยายามเสนอความคิดของตนเองให้มากที่สุด					
19. มาเรียนเป็นบางครั้งแล้วหาความรู้เพิ่มเติมภายหลัง					
20. หากเพื่อนไม่เข้าเรียนในรายวิชาใดก็จะไม่เข้าเรียน					
21. เวลาเพื่อนพบปัญหา มักจะไม่รอช้าที่จะให้คำตอบในการแก้ปัญหา					
22. ไม่คิดหรือค้นคว้าเนื้อหาเพิ่มเติมหากเนื้อหานั้นอาจารย์ไม่กล่าวถึงหรือไม่ได้อยู่ในหนังสือ					
23. สนุกและพอใจกับกิจกรรมที่ได้รับจากการเรียน					
24. ก่อนที่จะแก้ปัญหาเรื่องใดก็ตาม มักจะวิเคราะห์หรือทำความเข้าใจกับปัญหานั้นให้ชัดเจน					
25. หากมีการปฏิบัติงานหรือทำกิจกรรมกลุ่ม มักจะไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน					
26. ก่อนการสอบจะเตรียมดูหนังสือร่วมกับเพื่อนทุกครั้งที่มีโอกาส					
27. หลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมหรือแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนขณะเรียน					

28. เมื่ออาจารย์ให้ทำงานกลุ่มมักจะเสนอตนเองเป็นหัวหน้ากลุ่ม					
29. เวลารับทราบข้อมูลใหม่ๆ เกี่ยวกับการเรียนมักจะบอกให้เพื่อนทราบ					
30. มักจะถามเพื่อนหรืออาจารย์เกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายแทนที่จะใช้ความคิดเห็นของตนเองก่อน					
31. จะทำงานทันทีหลังจากที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์					
32. ชอบซักถามหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนหรืออาจารย์นอกเวลาเรียนอยู่เสมอ					
33. พยายามศึกษาหรือทำรายงานในแต่ละวิชาด้วยตนเอง					
34. หากเพื่อนมอบหมายงานกลุ่มให้ก็จะลงมือทำทันที					
35. จัดบันทึกเฉพาะเนื้อหาหรือหัวข้อที่ตนเองคิดว่ามีความสำคัญเพียงอย่างเดียว					
36. เมื่อมีเหตุการณ์ที่ต้องร่วมกันแก้ไขปัญหามักเป็นคนตัดสินใจ					
37. ขณะฟังบรรยายมักคิดถึงเรื่องอื่นมากกว่าฟังคำบรรยายของอาจารย์					
38. มักจะยอมรับหรือเห็นด้วยกับความคิดของผู้ที่เรียนเก่งกว่า					
39. ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่ว่างานชิ้นนั้นจะทำให้ได้รับประสบการณ์มากหรือน้อยก็ตาม					
40. มักสนใจในสิ่งที่เป็นความรู้ หรือสิ่งแปลกใหม่เป็นประจำ					
41. หากเกิดปัญหาขึ้นในระหว่างเรียนมักจะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นตามความคิดของตนเอง					
42. มักจะพูดกับเพื่อนๆ เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาหลังจากเรียนเสร็จในแต่ละวัน					
43. เวลาอาจารย์ถามความคิดหรือให้แสดงความคิดเห็นมักจะไม่ตอบ					
44. พยายามทำทุกอย่างเพื่อแสดงให้เพื่อนในห้องเรียนไว้วางใจตนเองมากที่สุด					
45. จะปฏิบัติงานตามขั้นตอนที่อาจารย์สั่งเท่านั้น					

46. หากมีการทำกิจกรรมภายในห้องเรียนจะพยายามเข้าไปมีส่วนร่วมให้มากที่สุด					
47. จะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนที่จะทำสิ่งอื่นๆ ที่ตนเองสนใจ					
48. มักหาหนังสือนอกเวลามาอ่านเพื่อเพิ่มเติมความรู้					
49. ทำในสิ่งที่สามารถตัดสินใจได้ด้วยความรู้สึกลึกซึ้งคิดของตนเอง					
50. สนใจเรียนวิชาที่เปิดโอกาสให้มีการอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาหรือมีการทำกิจกรรมมากเป็นพิเศษ					
51. ดีใจเมื่อทราบว่าอาจารย์ไม่สอนหรือติดภารกิจ					
52. พยายามจะช่วยเหลือเพื่อนแต่ละคน ให้ประสบความสำเร็จกับการทำงานหรือการแก้ปัญหา					
53. คิดว่าการเรียนจากตำราและการบรรยายของอาจารย์ในห้องเรียนก็เพียงพอแล้ว					
54. สนใจที่จะรับรู้หรือพยายามที่จะถามเพื่อนในห้องเรียนเกี่ยวกับความรู้ทางวิชาการใหม่ๆ					
55. ไม่รู้สึกท้อถอยแม้ว่างานที่ทำนั้นจะง่ายหรือยากก็ตาม					
56. มักจะวิเคราะห์และเปรียบเทียบความคิดเห็นต่างๆ ที่เสนอกันในห้องเรียน					